

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 557

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Εν Αθήναις, 10 Μαρτίου 1891

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Εν Ρωσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — Α. Matthey : Ἡ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμύ-
τσης : ΙΣΠΑΝΙΑ. — Μήτσου Λατσοπούλου : ΚΟΙΝΩ-
ΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ. — ΥΓΙΕΙΝΗ. — ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ
ΣΥΡΜΟΥ, (Μετὰ εἰκόνων).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμεων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα-
νείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

— Ὁ Ἑρρίκος λοιπὸν ἀπουσιάζει ; διέκοψεν ὁ κύριος Λετελιέρος.

— Θὰ ἐπιστρέψῃ ὀλίγον ἄργα, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλία.

Καὶ ὡς εἶδε τὴν δεσποσύνην Αὐρηλίαν ἐτοιμαζομένην ὅπως ἀναχωρήσῃ μετὰ τῆς κυρίας Κρεντιάνης, προσέθεσε :

— Καλὲ μείνατε νὰ γευματίσητε μαζὶ μας.

Ἡ γηραιὰ δεσποσύνη, ἥτις ἐπερίμενε τὴν πρόσκλησιν ταύτην κατὰ σάββατον, ἀπεφάσισε νὰ ἀποθέσῃ τὸ σάλιον καὶ τὸν πῖλόν της ἥτο πληξὶς ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ὁ κύριος Λετελιέρος διηυθύνθη νὰ ἀνοίξῃ ἐν παράθυρον, πρὸ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε φυτευμένη μεγάλη πασχαλέα, ἥτις ἤρ-
χισε νὰ βλαστάνῃ. Ἡ Παυλίνα ἔπαιζε τρέχουσα μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν καθισμάτων καὶ τῶν ἐδρῶν, ἐν ἀταξίᾳ εἰσέτι εὐρισκομένων ὡς ἐκ τῶν ἐπισκέψεων.

Τέλος, ἐπὶ τῆς φλῆδς τῆς θύρας, ἡ κυρία Δεβέρλου ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἑλένην, ἐν πληρεστάτῃ ἐκφράσει εὐλι-
κρινεστάτης φιλίας.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ὁ σύζυγός μου μοὶ ὤμιλησε περὶ ὑμῶν, συνεπάθησα πρὸς τὴν δυστυχίαν καὶ μοναξίαν σας· τέλος θὰ νομίζωμαι εὐτυχεστάτῃ ἂν σὰς βλέπω καὶ δὲν πρέπει νὰ σταματήσωμεν μέχρις ἰδῶ.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι καὶ σὰς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη, θελχθεῖσα μεγάλως ἐκ τῆς εὐλικρινοῦς ταύτης δια-
χύσεως ἐκ μέρους τῆς κυρίας αὐτῆς, ἥτις τῇ ἐφάνη ὅτι ἔχει τὴν κεφαλὴν ὀλίγον ἐξημμένην.

Αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐκρατῶντο ἀμοιβαίως καὶ παρατηροῦντο κατὰ πρόσωπον μειδιῶσαι, ὅτε ἡ Ἰουλία ὡμολόγησε μὲ χαριέστατον τρόπον, τίς ἦτο ὁ λόγος τῆς αἰφνιδίου αὐτῆς φιλίας.

— Εἶσαι τόσον ὠραία, εἶπεν ὥστε πρέπει νὰ σὰς ἀγα-
πῶσιν.

Ἡ Ἑλένη ἤρχισε νὰ γελά φαιδρῶς, διότι ἡ καλλονὴ της, τὴν ἔκαμνεν ἀρεστήν· ἐκάλεσε τὴν Ἰωάνναν, ἥτις παρηκολούθει δι' ἐτςτικτοῦ βλέμματος τὸ παιγνίδιον τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τῆς Παυλίνας, ἀλλ' ἡ κυρία Δεβέρλου ἐκράτησε τὴν κόρην ὀλίγας στιγμὰς ἀκόμη, ἐπαναλαμ-
βάνουσα :

— Νὰ εἰσθε καλοὶ φίλοι εἰς τὸ ἐξῆς, ἀποχαιρετισθῆτε. Καὶ τὰ δύο τέκνα ἀντήλλαξαν φίλημα.

Γ'

Ἐκάστην τρίτην ἡ Ἑλένη συνεδεῖπνε μετὰ τοῦ κυρίου Ρεμβώδου, καὶ τοῦ ἀββᾶ Γιούδου· ἦσαν οἱ μόνοι, οἵτινες, ἐν ἀρχῇ τῆς χηρείας, ἤνοιξαν τὴν θύραν της καὶ προσέφερον τὴν ἀφιλοκερδῆ ξενίαν των, ὅπως τὴν ἀπαλλάξωσιν, ἀπαξ τοῦλάχιστον τῆς ἐβδομάδος, ἐκ τῆς ἐμμημίας, ἐν ἣ διατέλει.

Εἶτα τὰ δεῖπνα ταῦτα τῆς τρίτης, ἀπεκατεστάθησαν ἀληθῆς παιδαγωγία. Οἱ συνδαιτυμόνες ἀφικνοῦντο ἐκεῖ, ὡς νὰ εἶχον καθήκόν τι, ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἐπτὰ, μετὰ τῆς αὐτῆς γλυκείας εὐχαριστήσεως.

Τὴν τρίτην ταύτην ἡ Ἑλένη ἀπησχολεῖτο πλησίον τοῦ παραθύρου ράπτουσα ἐργόχειρόν τι, ἐπωφελομένη ἐκ τοῦ τελευταίου ἀμυδροῦ φωτός τῆς ἐσπέρας, ἐνῶ συγχρό-
νως ἀνέμενε καὶ τοὺς προσκεκλημένους αὐτῆς· τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἶχε διέλθει ἐν μεγίστῃ γαλήνῃ.

Ἐπὶ τῶν ὕψωματων τούτων μόλις ἀφικνεῖτο ἡ ἀπήχη-
σις τῶν θορύβων, καὶ ἐτέρπετο μεγάλως ἀπὸ τὸν εὐρύν τοῦτον θάλαμον, μὲ τὴν ιδιωτικὴν πολυτέλειάν του, τὸ παλίσανδρον αὐτοῦ, καὶ τὰ κυανᾶ του βελούδα.

Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν οἱ φίλοι της τὴν εἶχον ἐγκατα-
στήσει ἐνταῦθα, χωρὶς αὐτὴ νὰ καταγίγῃ εἰς τίποτε, ὑπέ-
φερεν ὀλίγον, κατὰ τὰς πρώτας ἐβδομάδας, ὡς ἐκ τῆς χυδαίας πολυτελείας, ἔνθα ὁ κύριος Ραμβώδος εἶχεν ἐξ-
αντλήσει ὅλον τὸ ἰδανικόν του, τῆς τε τέχνης καὶ εὐπρε-
πειας, ἀπέναντι τοῦ πεφοβισμένου θαυμασμοῦ τοῦ ἀββᾶ, ὅστις ἀπέφευγε νὰ ἐκφράσῃ γνώμην· πλην ἐπὶ τέλους ἐπα-
νέβλεπεν ἑαυτὴν εὐτυχεστάτην, αἰσθανομένη αὐτὴν ἔρημον καὶ ἀφελῆ, ὡς ἦτο καὶ ἡ καρδιά της· τὰ βαρέα παραπε-
τάσματα, τὰ ἐπιπλα, σκοτεινὰ καὶ ὀγκώδη, προσέθετον πολὺ εἰς τὴν ἡσυχίαν της· ἡ μόνη δὲ διασκέδασις, τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανε καθ' ὅλας τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ἐρ-
γασίας της, ἦτο νὰ ρίπτῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐκτεταμέ-
νου ὀρίζοντος τῶν ἀπεράντων Παρισίων, οἵτινες ἀνελίσ-
σοντο ἐνώπιόν της, μὲ τὰς ἀπεράντους στέγας των, ὡς θάλασσα κυματῶδης.

Ἡ ἔρημος αὐτῆς καρδίας ἠνοιγετο ἐνώπιον τοιοῦτου ἀπείρου.

— Μαμά ! δὲν βλέπω πειά, ἔλεγεν ἡ Ἰωάννα, καθη-
μένη πλησίον της ἐπὶ τινος χαμηλοῦ σκίμποδος.

Καὶ ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ ἐργόχειρόν της, προσβλέπουσα τοὺς Παρισίους, ἐξαφνίζομένους ἐν τῷ διακεχυμένῳ σκότει.

Συνήθως ἦτο τεταράχμενη, καὶ ἤθελε προξενήσει λύπην εἰς τὴν μητέρα της, ὅσκις ἐβιάζετο ὑπ' αὐτῆς νὰ ἐξέλθουν· κατὰ ρητὴν διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ Βωδίνου, τὴν ἔφερε καθ' ἐκαστὴν, ἐπὶ δύο ὥρας, εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος αὐτῶν περίπατος.

Δὲν εἶχον κατέλθει εἰς Παρισίους, ἢ τρεῖς μόνον φορὰς ἐν διαστήματι δέκα ὀκτὼ μηνῶν· οὐδὲν μέρος τὸ κοράσιον εὗρισκε φαιδρότερον τοῦ μεγάλου κυανοῦ θαλάμου.

Ἡ Ἑλένη ἀνθίστατο, ὅπως διδάξωσιν αὐτὴν μουσικὴν, πᾶν ὄργανον κρουόμενον ἐν τῇ σιωπῇ τοῦ τμήματος, τῇ ἐπέφερε τρόμον, καὶ ἐπλήρου τοὺς ὀφθαλμούς της δακρύων. Ἐβόηθει τὴν μητέρα αὐτῆς νὰ ράπτῃ τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὰς λεχωίδας καὶ τοὺς πτωχοὺς τοῦ ἀββᾶ Γιοῦβου ἐνδύματα.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐκτείνει τὸν μέλανα αὐτῆς πέπλον, ὅτε ἡ Ροζαλία ἐνεφανίσθη κρατοῦσα λαμπτήρα καὶ ἐφαίνετο περίφροντις, ὡς σπουδαία μαγεύρισα.

Τὸ δεῖπνον τῆς τρίτης ἦτο τὸ μόνον συμβάν, ὅπερ καθίστα ζωηρότερον τὴν κίνησιν τῆς οἰκίας.

— Οἱ προσκεκλημένοι δὲν θὰ μᾶς ἔλθουν ἀπόψε, κυρία ; ἠρώτησεν ἡ Ροζαλία.

Ἡ Ἑλένη ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς.

— Ἐπὶ παρὰ τέταρτον, θὰ ἔλθουν.

Ἡ Ροζαλία ἦτο συστημένη παρὰ τοῦ ἀββᾶ Γιοῦβου. Τὴν εἶχε λάβει ἐκ τινος ὁρμου τῆς Ὁρλεάνης· τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔφθασεν εἰς Παρισίους οὐδένα δρόμον ἐγνώριζεν.

Παλαιὸς τις συμμαθητὴς του ἐκ τῆς ἱερατικῆς σχολῆς, ὁ ἐφημέριος μικροῦ τινος χωρίου, τὴν εἶχεν ἐξαποστείλει· ἦτο δὲ μικρόσωμος, παχεῖα, μὲ πρόσωπον στρογγύλον, ὑπὸ τὸ συνεπτυγμένον δὲ αὐτῆς σκούφωμα εἶχε τὴν κόμην μέλαιναν καὶ τραχεῖαν, τὴν ρίνα σιμὴν, καὶ τὸ στόμα ἐρυθρόν· ὑπερφανεύετο δὲ διὰ τοὺς λεπτοὺς αὐτῆς τρόπους, καθ' ὅσον εἶχεν ἀνατραφῇ ἐν τῷ πρεσβυτέρῳ μετὰ τῆς ἀναδόχου αὐτῆς, ὑπηρετρίας τοῦ ἐφημερίου.

— Ἰδοὺ ὁ κύριος Ραμβῶδος, εἶπε μεταβαίνουσα ὅπως ἀνοιξῇ, πρὶν ἢ ἀκόμη ἀκούσῃ νὰ σημάνωσιν.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος, ὑψηλός, τετράγωνος, ἐνεφανίσθη, μὲ τὴν πλατεῖαν αὐτοῦ φυσιογνωμίαν, ὡς ἐπαρχιακὸς συμβολαιογράφος· τὰ τεσσαράκοντα πέντε αὐτοῦ ἔτη, εἶχον καταστήσει αὐτὸν ὑπόλευκον, ἀλλ' οἱ μεγάλοι καὶ κυανοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ διετήρουν εἰσέτι τὸ ἐκπεπληγμένον, ἄδολον καὶ γλυκὺ παιδικὸν ὄφρος.

— Ἰδοὺ καὶ ὁ κύριος ἀββᾶς· οἱ ἀνθρωποὶ μας εἶναι παρόντες, ἐπανελάθεν ἡ Ροζαλία σπεύδουσα ὅπως καὶ αὐθις ἀνοιξῇ τὴν θύραν.

Ἐνθ' ὁ κύριος Ραμβῶδος, μόλις εἶχε σπρίγξει τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης, ἐκάθητο χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ μειδιών, ὡς εἰ εὗρισκετο εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἡ Ἰωάννα ἐχύθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ἐφημερίου.

— Καλημέρα, φίλε μου, τῷ εἶπεν, εἰξεύρεις ὅτι ἡμουν ἄρρωστη ;

— Πῶς ; ἄρρωστη, ἀγάπη μου ;

Ἀμφότεροι ἐφάνησαν ἀνησυχήσαντες, ὁ ἀββᾶς ἰδίως, ὅστις ἦτο ἀνὴρ μικροῦ ἀναστήματος, ἀδύνατος, μὲ κεφαλὴν ὀγκώδη, ἄχαρις, ἐνδεδυμένος ὡς διάβολος, καὶ τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ, κατὰ τὸ ἥμισυ κεκλεισμένοι, ἐμεγεθύνοντο καὶ ἐπλημμύριζον ἀπὸ ὠραίαν λάμψιν τρυφερότητος.

Ἡ Ἰωάννα ἀφῆσασα αὐτῷ μίαν τῶν χειρῶν της, ἔτεινε τὴν ἑτέραν πρὸς τὸν κύριον Ραμβῶδον. Ἀμφότεροι τὴν ἐκράτουν καὶ τὴν ἐνητένιζον διὰ τῶν ἐναγωνίων αὐτῶν βλεμμάτων.

Ἡ Ἑλένη διὰ βραχέων διηγῆθη αὐτοῖς τὰ τῆς ἀσθενείας της· ὁ ἀββᾶς ἐφάνη ὅτι ἐλυπήθη σπουδαίως, διότι

δὲν τὸν εἰδοποίησαν, καὶ τὴν ἠρώτησεν ἂν τοῦλάχιστον παρήλθε τὸ πᾶν, καὶ ἂν τὸ παιδίον δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ φοβῆται.

Ἡ Ἑλένη ἐμειδία.

— Τὴν ἀγαπᾶτε πλειότερον ἐμοῦ, καὶ ἠθέλατε εὐρεθεῖν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μὲ φοβήσητε περισσότερον· ὄχι, δὲν αἰσθάνεται πλέον τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ μικροὺς τινὰς πόνους εἰς τὰ μέλη, καὶ ἐλαφρὰν κεφαλαλγίαν· ἀλλὰ ταῦτα πάντα θὰ πολεμήσωμεν ἀποτελεσματικῶς.

— Ἐτοιμα, κυρία, ἦλθεν ὅπως ἀναγγεῖλῃ ἡ Ροζαλία.

Τὸ ἐστιατόριον ἦτο ἐπιπλωμένον ἐξ ἀνακαρδίου, ἦτοι ἐκ μιᾶς τραπέζης, ἀγγειοθήκης καὶ ὀκτὼ καθισμάτων.

Ἡ Ροζαλία μετέβη ὅπως σύρῃ τὰ ἐρυθρὰ ἐκ μετὰξὺς παραπετάσματα· ἡ διακόσμησις ἦτο ἀπλουστάτη, λαμπτήρ ἐκ λευκῆς πορσελάνης, ἐντὸς κρῖκου ἐκ χαλκοῦ, ἐφώτιζε τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη, τὰ συμμετρικὰ καθίσματα καὶ τὸ ἀχνίζον ρόφημα.

Ἐκάστην τρίτην τὸ δεῖπνον ἐπανεφέρει τὰς αὐτὰς συνουσίας, ἀλλὰ τὴν τρίτην ταύτην συνδιελέχθησαν φυσικῶς περὶ τοῦ ἱατροῦ Δεβέρλου.

Ὁ ἀββᾶς Γιοῦβος, ἐπῆλξε περὶ αὐτοῦ μέγα ἐγκώμιον, μολονότι ὁ ἱατρὸς δὲν ὑπῆρξε ποτὲ εὐλαβής, τὸν ἔκρινεν ὡς ἀνθρωπὸν μὲ χαρακτῆρα εὐθύν, τὴν καρδίαν ἐλεήμονα, ἄριστον πατέρα καὶ σύζυγον, ὅστις ἔπρεπε νὰ χρησιμεύῃ ὡς κάλλιστον ὑπόδειγμα.

Ὅσον διὰ τὴν κυρίαν Δεβέρλου, καὶ αὐτὴ ἦτο ἐξαίρετος, μῶλον τὸν ὀλίγον ζωηρόν αὐτῆς χαρακτῆρα, τὸν ὁποῖον ὤφειλεν εἰς τὴν ὁλῶς παρισινήν αὐτῆς ἀνατροφὴν, ἐνὶ λόγῳ ἀπετέλουν ἐξαίρετον ζεῦγος.

Ἡ Ἑλένη ἐφάνη εὐχαριστηθεῖσα, εἶχε παρομοίως καὶ αὐτὴ κρίνει τὸ ζεῦγος καὶ πᾶν ὅ,τι τῆς ἔλεγον, τὴν ὑποχρέου νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σχέσεις, αἵτινες τῇ ἐπροξένησαν τρόμον τινὰ ἐν ἀρχῇ.

— Πάρα πολὺ περιορίζεσθε, ἀπεφάνθη ὁ ἱερεὺς.

— Ἀναμφιβόλως, ὑπεστήριξε καὶ ὁ κύριος Ραμβῶδος.

Ἡ δὲ Ἑλένη παρετήρει αὐτούς, μὲ τὸ ἱλαρὸν αὐτῆς μεϊδιάμα, ὡς εἰ τοῖς ἔλεγεν, ὅτι ἦσαν ἀρκετοὶ δι' αὐτήν, καὶ ἀπέφυγε πᾶσαν νέαν φιλίαν. Ἀλλὰ δέκα εἶχον σημάνει καὶ ὁ ἀββᾶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἔλαβον τοὺς πῖλους των.

Ἡ Ἰωάννα πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀποκοιμηθῇ ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου ἐν τῷ δωματίῳ· ἐκυψαν μίαν στιγμὴν, ἔκλινον τὴν κεφαλὴν μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως, βλέποντες τὴν γαλήνην τοῦ ὕπνου αὐτῆς, ἔπειτα ἀκροποδητὶ βαδίζοντες ἀνεχώρησαν· ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ὅμως ἐταπείνωσαν τὴν φωνὴν εἰπόντες :

— Τὴν τρίτην.

Ἐλησμόνησα, ἐψιθύρισεν ὁ ἀββᾶς ὅστις ἐστράφη ὀπίσω δύο βήματα· ἡ θεῖα Φαιτῇ, εἶναι ἄρρωστη, πρέπει νὰ τὴν ἐπισκεφθῇς.

— Θὰ ὑπάγω αὐρίον, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη.

Ὁ ἀββᾶς Γιοῦβος τὴν ἐξαπέστελλεν εἰς τοὺς πτωχοὺς του, ἔκαμνον ὁμοῦ ὅλας αὐτῶν τὰς συνουσίας χαμηλοφώνως. Ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν συνενοοῦντο διὰ διαδεκομένων φράσεων, καὶ οὐδέποτε ὁμιλοῦν παρρησίᾳ τῶν ἄλλων.

Τῇ ἐπαύριον ἡ Ἑλένη ἐξῆλθε μόνη, ἀπέφυγε νὰ φέρῃ μεθ' αὐτῆς καὶ τὴν Ἰωάνναν, ἀφοῦ παρέμεινεν ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐντρομος, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν, ἐξ ἐλεήμονος ἐπισκέψεως παρὰ τινι γέροντι παραλυτικῷ. Ἐξῆλθε τῆς ὁδοῦ Vineuse, ἔλαβε τὴν ὁδὸν Ραϊνώνδου καὶ κατηυθύνθη εἰς τὴν δίοδον τῶν ὑδάτων, ἥτις ἦτο παραδόξως κλίμαξ, ἀπχωρημένη μετὰ τῶν τοίχων τῶν γειτονικῶν κήπων, καὶ στενωποῦ τινος ἀποκρήνου, ἥτις ἀφικνεῖτο μέχρι τοῦ λιθοστρώτου ἐκ τῶν ὑψωμάτων τοῦ Παισῆ. Εἰς τοὺς πρόποδας τῆς κατωφερείας ταύτης, εἰς μίαν οἰκίαν σεσαθρωμένην, κατῳκεῖ ἡ θεῖα Φαιτῇ ἀνώγειόν τι, φωτιζόμενον

διὰ φεγγίτου στρογγύλου, καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἄλλο εἰμὴ ἀθλία κλίνη, ξυλίνη τράπεζα καὶ μία ἐφθαρμένη ἑδρα.

— Ὡ! καλὴ μου κυρία, κυρία μου, ἤρχισε νὰ μεμψιμοιρή, ὅταν εἶδε νὰ εἰσέρχεται ἡ Ἑλένη.

Ἡ θεία Φαιτὴ ἔκειτο ἐξηπλωμένη, ὀλοστρογγύλος, μεθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἀθλιότητα, ὡς ἐξοιδημένη, μὲ τὸ πρόσωπον ἐμπεφυσμένον· ἀπέσυρε δὲ διὰ τῶν χειρῶν τῆς τὸ ἐξ ἐριούχου κάλυμμα, ὅπερ τὴν ἐσκέπαζεν. Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς μικροὺς, ὀξυδερκεῖς, φωνὴν κλαυθμηράν, ταπεινοφροσύνην θορυβώδη, τὴν ὁποίαν παρειαγήγαγεν εἰς ἐκάστην στροφήν τῆς ὁμιλίας τῆς.

— Αἰ! καλὴ μου κυρία, σὰς εὐχαριστῶ. . . ὦ! ἐδῶ, ἐδῶ πόσον ὑποφέρω, ὡς νὰ μοῦ διασχίζουσιν σκύλοι τὰ πλευρά. Ὡ! ἐξάπαντος ὑπάρχει θηρίον μέσα εἰς τὴν κοιλίαν μου· ἰδοὺ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. . . ὡς βλέπετε, τὸ δέρμα δὲν παρουσιάζει τίποτε, λοιπὸν τὸ κακὸν εἶνε μέσα. Ὡ! ἐδῶ, ἐδῶ, δὲν παύει τῶρα δύο ἡμέρας· εἰμπορῶ, Θεέ μου, νὰ κρατήσω ἀκόμη; Ὡ! καλὴ μου κυρία, σὰς εὐχαριστῶ! Δὲν λησμονεῖτε τοὺς πτωχοὺς, ἐκεῖ θὰ ἀνταμειφθῆτε, μάλιστα, θὰ ἀνταμειφθῆτε. . .

Ἡ Ἑλένη εἶχε καθήσει. Εἶτα, παρατηρήσασα ἀγγεῖον πτισσάνης, καπνίζον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπλήρωσε φιαλίδιον, εὐρίσκόμενον πλησίον, καὶ προσέφερε νὰ πῇ ἡ ἀσθενὴς· πλησίον δὲ τοῦ ἀγγείου ὑπῆρχε δέμα ζακχάρεως, πορτοκάλια καὶ ἄλλα τινὰ ἡδύσματα.

— Δὲν ἦλθε κανεὶς νὰ σὰς ἐπισκεφθῇ; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, μάλιστα, μία μικρὰ κυρία, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε, δὲν μοῦ ἔφερεν ὅ,τι μοῦ ἀναγκαιοῦσε. Ἀ! ἐὰν εἶχα ὀλίγον κρέας! ἡ γειτόνισσα μοῦ ἔβαλε τὸ τσουκάλι εἰς τὴν φωτιά. . . Ἐδῶ, ἐδῶ. . . μὲ κεντὰ δυνατὰ. Ἀληθινὰ· μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶνε σκύλος. Ἀ! ἂν εἶχα ὀλίγο ζουμί.

Καὶ μὲ ὅλους τοὺς πόνους, οἱ ὅποιοι τὴν ἐβασάνιζον, παρηκολούθει διὰ τῶν διαπεραστικῶν αὐτῆς βλεμμάτων τὴν Ἑλένην, καταγινόμενην εἰς τὸ νὰ ἐρευνᾷ τὰ θυλάκια τοῦ ἐνδύματός τῆς. Ὅτε δὲ τὴν εἶδε νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης χαρτονόμισμα τῶν δέκα φράγκων, παρεπονείτο ἀκόμη ἐντονώτερον διὰ τοὺς πόνους, τοὺς ὁποίους κατέβαλλεν ὅπως καθήσῃ· καίπερ ὅμως παραπονουμένη, ἔτεινε τὴν χεῖρα αὐτῆς, καὶ τὸ δεκάφραγκον ἐν ἀκαρεὶ ἐξηφανίσθη, ἐνῶ ἐπανελάμβανε:

— Θεέ μου! ὑπάρχει ἀκόμη μία κρίσις! Ὅχι, δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ κρατήσω. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς τὸ ἀποδώσῃ, καλὴ μου κυρία, θὰ εἴπω πρὸς αὐτὸν νὰ σὰς τὸ ἀποδώσῃ· αἰσθάνομαι σουβλιαίς, ἡ ὁποία μοῦ διατρυποῦν τὸ σῶμα. Ὁ ἄββας καλὰ μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐλθεῖτε· δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἀπὸ σὰς καταλληλότερος δι' αὐτά. Ὁ ἀγοράσω ὀλίγον κρέας· ἰδοὺ τὴν ἔρχεται εἰς τοὺς μικροὺς, βοηθήσατέ με· δὲν βραστῶ πλέον. . . δὲν βραστῶ. . .

Ἡθελε νὰ μεταστραφῇ.

Ἡ Ἑλένη ἀπέσπασε τὰς χειρὶδας τῆς καὶ ἐδράξατο αὐτῆς, ὅσῳ τὸ δυατὸν ἐλαφρότερον, καὶ τὴν ἐπανέθεσεν ἐκ νέου. Ἐνῶ δὲ ἴστατο εἰσέτι κεκλιμένη, ἡ θύρα ἠνεῴχθη, καὶ τόσον ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ὅταν παρετήρησε νὰ ἐμφανισθῇ ὁ ἱατρὸς Δεβέρλος, ὥστε ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐπορφύρωσε τὰς παρειάς τῆς. Ἐκαμνε λοιπὸν καὶ αὐτὸς παρομοίως ἐπισκέψεις, περὶ τῶν ὁποίων οὐδέποτε ὠμίλει.

— Ὁ κύριος ἱατρὸς, ὑπετραύλισεν ἡ γρατὰ, καὶ οἱ δύο εἶσθε καλοὶ, εἴθε ὁ οὐρανὸς νὰ εὐλογήσῃ καὶ τοὺς δύο.

Ὁ ἱατρὸς ἐχαίρετισε σιωπηλῶς τὴν Ἑλένην.

Ἡ θεία Φαιτὴ, ἀφότου ὁ ἱατρὸς εἰσῆλθεν, ἔπαυσε νὰ στεναζῇ μεγαλοφώνως καὶ μόνον διετῆρει ἐλαφρὸν κλαυθμηρισμὸν συριστικὸν καὶ διαρκῆ, ὡς παιδίου πάσχοντος. Ἐν ἀκαρεὶ δὲ εἶχεν ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ ἐνάρετος κυρία καὶ ὁ ἱατρὸς ἐγνωρίζοντο καὶ δὲν ἀπεμάκρυνεν ἀπ' αὐτῶν τὸ βλέμμα τῆς, μεταβαίνον ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὴν ἄλλην, μὲ ὑπόκωφόν τινα πόνον, ἀποτυπούμενον εἰς τὰς χιλιάς ρυτίδας τοῦ γεροντικοῦ αὐτῆς προσώπου.

Ὁ ἱατρὸς ἀπέτεινε πρὸς αὐτὴν ὀλίγας ἐρωτήσεις, ἐξήτασε τὴν δεξιὰν αὐτῆς πλευράν, καὶ εἶτα, στραφεὶς πρὸς τὴν Ἑλένην, ἐρχομένην νὰ καθίσῃ ἐκ νέου:

— Πάσχει κωλικοὺς τοῦ ἥπατος, μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἀναλάβῃ.

Καὶ διασχίσας φύλλον ἐκ τοῦ σημειοματαρίου τοῦ ἔγραψεν ὀλίγας γραμμάς, καὶ ἐνεχείρισε πρὸς τὴν θείαν Φαιτὴν, δούς συγχρόνως καὶ τὴν παραγγελίαν, ὅπως στείλῃ τὴν συνταγὴν εἰς τὸ φαρμακεῖον τῆς ὁδοῦ Ποασῆ, καὶ λαμβάνει ἀνὰ ἓν κοχλιάριον κατὰ δῶρον ἐκ τοῦ δοθησομένου αὐτῇ φαρμάκου.

Καὶ πάλιν ἤρχισε τὰς συνήθεις εὐχαριστίας τῆς.

Ἡ Ἑλένη παρέμενε καθημένη· ὁ ἱατρὸς ἐφαίνετο ἀναμένων ἐπὶ τινα καιρὸν, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν συννητήθησαν. Μετ' ὀλίγον ἀπεχαιρέτισεν ὁ ἱατρὸς καὶ ἀπῆλθε. Δὲν θὰ εἶχε δὲ κατέλθει τὴν μίαν ὁροφὴν, ὅποτε ἡ θεία Φαιτὴ ἤρχισε τοὺς προτέρους γογγυσμούς τῆς.

— Ὡ! τί καλὸς ποὺ εἶνε ὁ ἱατρὸς! πόσον τὰ φάρμακα του μὲ ὠφελοῦσι· κατ' ἀρχὰς οἱ πόνοι ἦσαν ἀφόρητοι, καὶ τὴν βαρμηδὸν ἤρχισαν νὰ ἐκλείπουν, ὡς νὰ ἀφαιρῆται κατὶ τι ἀπὸ τὸ σῶμά μου. Πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι ἐγνωρίσατε ἐδῶ ἓνα ἱατρὸν ἀξιόλογον, ἴσως νὰ σὰς ἦτο γνωστὸς καὶ πρότερον! Θεέ μου! πόσον διψῶ! μοῦ φαίνεται ὅτι ἀληθῆς φωτιά μοῦ καίει τὸ σῶμα! Ὁ θῆν ἔγγραμος; δὲν εἶναι ἀληθές; πόσον τοῦ ἀξίζει νὰ ἔχῃ καλὴν σύζυγον καὶ ὠραία τέκνα! Τέλος εἶναι θεῖον νὰ βλέπῃ τις πόσον οἱ καλοὶ ἄνθρωποι γνωρίζονται ἀμοιβαίως.

Ἡ Ἑλένη ἠγέρθη καὶ τῆς προσέφερε νὰ πῇ.

— Χαῖρε, θεία Φαιτὴ, πιστεύω καὶ αὖριον νὰ σὲ ἐπανιδῶ.

— Εὐχαριστῶ, πόσον ἀγαθὴ εἶσαι! ἐὰν εἶχα ὀλίγον πανί· τὸ ὑποκάμισό μου ἔγινε κουρέλι· νά, κοιμοῦμαι εἰς τὰς ἀκαθαρσίας, τί νὰ γείνη; ὁ πανάγαθος Θεὸς ἄς τὸ ἀνταποδώσῃ.

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἡ Ἑλένη ἀφίκετο, ὁ ἱατρὸς Δεβέρλος εὐρίσκετο παρὰ τῇ θείᾳ Φαιτῇ· καθημένος δὲ εἰσέτι ἔγραφε συνταγὴν, ἐνῶ ἡ γρατὰ ἐξηκολούθει νὰ φωνασκῇ μὲ τὸν συνήθη κλαυθμηρισμὸν τῆς φωνῆς τῆς.

— Τώρα, κυρία μου, φαίνεται ὡς μολύβι, βέβαια, βέβαια μολύβι ὑπάρχει εἰς τὸ πλευρόν μου ἐδῶ· βαρύνει σὰν ἑκατὸν λίτραις, καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ κινηθῶ.

Καὶ ὅταν παρετήρησε τὴν Ἑλένην εἰσελθοῦσαν, δὲν ἐσταμάτησε πλέον.

— Ἀ! ἡ καλὴ κυρία! . . . καλὰ τὸ ἔλεγα εἰς τὸν ἀγαπητὸν κύριον, θὰ ἔλθῃ καὶ ἐὰν ὁ κόσμος ἐχαλοῦσε· ἀληθινὴ ἀγία! ἓνας περιπλέον ἀγγελος τοῦ παραδείσου, καὶ ὠραία! τόσον ὠραία, ὥστε πρέπει νὰ γονατίζουν εἰς τὸν δρόμον ὑποστάς τῆς, ὡς ἂν πρόκειται νὰ περάσῃ. . . Καλημέρα! σήμερον δὲν εἶμαι καλλίτερα, ὅτι κατὶ τι μὲ πλάκονει, ὡς νὰ ἦτο μολύβι. Μάλιστα, ὠμίλησα εἰς τὸν ἱατρὸν διὰ τὰς ἀγαθοεργίας σας, πρέπει νὰ ἦνε κανεὶς πολὺ μοχθηρὸς, διὰ νὰ μὴ σὰς ἀγαπήσῃ, πολὺ μοχθηρὸς.

Ἐνῶ δὲ αὐτὴ ἐξέφερε τὰς φράσεις αὐτάς, στρέφουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους, ὁ ἱατρὸς ἐμεδίασε πρὸς τὴν Ἑλένην, ἥτις λίαν ἠνοχλεῖτο ἐκ τῆς φλυαρίας τῆς θείας Φαιτῆς.

— Ἰδοὺ, ἐψιθύρισε, σὰς ἔφερα ὀλίγον πανί.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ὁ Θεὸς νὰ σὰς τὸ πληρώσῃ, καθὼς καὶ εἰς τὸν κύριον αὐτόν, ὁ ὅποιος εἶνε ἀληθῆς εὐεργέτης τῶν πτωχῶν, περισσότερον παντὸς συναδέλφου του· δὲν γνωρίζετε πόσον φροντίζει δι' ἐμέ· πρὸ τεσσάρων μηνῶν μοὶ παρέχει δωρεὰν φάρμακα, ζωμὸν καὶ κρασί· εἶνε πολὺ σπάνιον νὰ εὔρῃ κανεὶς πλουσίους τοιοῦτους, ἓνα περιπλέον ἀγγελοῦ τοῦ παραδείσου. Ἐδῶ, εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὑπάρχει ἀληθὴς κατοικίᾳ ἀγγέλων.

Καὶ ὁ ἱατρὸς ἐφαίνετο περίφροντις, ἠγέρθη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προσφέρῃ τὸ κάθισμά του πρὸς τὴν Ἑλένην,

ἀλλ' αὐτὴ, ἂν καὶ εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ παραμείνῃ ὀλίγον, ἡρνήθη, λέγουσα :

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶμαι πολὺ βιαστική.

Ἐν τοσούτῳ ἡ θεὰ Φαιτὴ ἐξηκολούθει νὰ στρέφῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀπλώσασα τὴν χεῖρα, ἤρπασε καὶ ἐξηφάνισε τὸ δέμα τοῦ πανίου, εἰς τὸ βάθος τῆς κλίνης καὶ κατόπιν ἐπανελάθεν :

— ὦ! ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅτι εἰσθε ζευγάρι. Λέγω αὐτὸ χωρὶς νὰ ἔχω σκοπὸν νὰ σὰς πειράξω, ἀλλὰ μόνον διότι εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, ὅστις μόνον ἐγνώρισε τὸν ἕναν, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἐγνώρισε καὶ τὸν ἄλλον· οἱ ἕξοχοι ἀνθρώποι γνωρίζονται. . . Θεέ μου! δὸς μου τὴν δύναμιν νὰ μετακινήθω—μάλιστα, μάλιστα, γνωρίζονται.

— Ὑγίαινε, θεὰ Φαιτὴ, εἶπεν ἡ Ἑλένη παραχωροῦσα τὴν θέσιν τῆς εἰς τὸν ἱατρὸν, αὐριον δὲν πιστεύω νὰ σέ ἴδω.

Καὶ μῶλα ταῦτα ἐπανήλθε, καὶ τὴν ἐπομένῃν ἡ γραῖα ἐκοιμάτο· ὡς δὲ ἀφυπνίσθη καὶ ἐγνώρισεν αὐτὴν καθήμενὴν ἐπὶ τῆς ἑδρας ἐφώνησεν :

— Ἦλθεν, ἀλήθεια δὲν εἰξεύρω τί μοῦ ἔδωσαν νὰ πάρω· αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ξυλιασμένη καὶ ἀκάμπτως ὡς ραβδί. Ἄ! ὠμίλησάμεν διὰ σὰς, μὲ ἡρώτα περὶ διαφόρων πραγμάτων, ἐὰν ὁ χαρακτήρ σας εἶναι πάντοτε σκυθρωπός, καὶ ἐὰν ἄλλοτε ἦτο διάφορος, εἶναι τόσον εὐγενὴς κύριος.

Ἐταπεινώσε τὴν φωνήν, καὶ ἐφαίνετο νὰ προσδοκᾷ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἑλένης τὴν ἐκ τῶν λόγων τῆς προκαλουμένην ἐντύπωσιν· μὲ ἦθος ράθυμον καὶ ἀγωνιδῆς, ὡς εἶναι συνήθως τῶν πτωχῶν, οἱ ὅποιοι ἀγωνίζονται νὰ παρῆξωσιν ἐκδούλευσιν τινα.

Ἀναμφιβόλως θὰ ἐφαντάσθη, ὅτι παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ὥραιας κυρίας γραμμάς τινας δυσαρεσκείας, διότι ἡ ὀγκώδης καὶ οἰδαλέα αὐτῆς φυσιογνωμία, πρὸ μικροῦ ζωνρὰ καὶ φλογώδης, διὰ μιᾶς κατέπεσεν, ἐπανελάβε δὲ τραυλίζουσα :

— Πάντοτε κοιμῶμαι, ἴσως εἶμαι δηλητηριασμένη, μία γυνή, κατὰ τὴν ὁδὸν Εὐαγγελισμοῦ, ἐγένετο θῦμα τῆς ἀπροσεξίας ἐνὸς φαρμακοποιοῦ.

Ἡ Ἑλένη τὴν ἡμέραν ἐκείνην, παρέμεινε σχεδὸν ἡμίσειαν ὥραν παρὰ τῇ θεῇ Φαιτῇ ἀκροαζομένη αὐτῆς νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς Νορμανδίας, τόπου τῆς γεννήσεώς της, ἔνθα ἔπινε τόσον ὥρατον γάλα.

Μετὰ βραχείαν δὲ σιωπὴν :

— Καὶ εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ ἐγνώρισάτε τὸν ἱατρὸν ; ἡρώτησεν ἀφελῶς ἡ Ἑλένη.

Ἡ γηραιὰ γυνὴ ἐφάνη ἐπιμηκυνθεῖσα ἐπὶ τῆς ράχεώς της, ἀνύψωσε κατὰ τὸ ἥμισυ τὰ βλέφαρα, καὶ εἶτα ἐπανελάθεν :

— Ἄ! μάλιστα, παραδείγματος χάριν, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ταπεινοτάτης, ὁ πατήρ του μὲ ἐθεράπευε πρὸ τοῦ 48 καὶ ὁ υἱός του τὸν ἀκολουθοῦσε.

— Μὲ ἐπληροφόρησαν, ὅτι ὁ πατήρ του ἦτο ἅγιος ἀνθρώπος.

— Μάλιστα, μάλιστα, ὀλίγον μέτριος· ὁ υἱός, καθὼς βλέπετε, ὑπερβαίνει τὸν πατέρα, ὅταν σὰς ἐγγίζει τὸ χέρι νομίζετε ὅτι πιάνετε βελούδον.

Ἡ σιγὴ καὶ πάλιν ἐπανελήφθη.

— Σὰς συμβουλεύω νὰ ἐκτελῇτε κατὰ γράμμα τὰς παραγγελίας του, ἐπανελάθεν ἡ Ἑλένη, εἶναι πολυμαθέστατος, καὶ μοῦ ἔσωσεν ὡς ἐκ θαύματος τὴν κόρην μου.

— Βεβαίότατα, ἀνέκραξεν ἡ θεὰ Φαιτὴ, ἥτις ἤρχισε νὰ ἐμψυχοῦται· πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς εἰς αὐτὸν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην· μήπως δὲν ἔχει ἀναστήσει ἕνα μικρὸ παιδί, τὸ ὅποιον σχεδὸν ἡτοιμαζόντο νὰ θάψουν ; δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἐναντιωθῇτε, ἂν σὰς εἴπω, ὅτι δὲν ἔχει τὸν ὁμοίον του· πόσον εἶμαι τυχερὰ ποῦ ἔπεσα εἰς τὰ χέρια τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο δοξάζω τὸν

Θεόν· καθ' ἑκάστην δὲν λησμονῶ ὑμᾶς, οὔτε ἐκείνον, εἰσθε ἠνωμένοι εἰς τὰς προσευχάς μου... εἴθε ὁ πανάγαθος νὰ σὰς διαφυλάττῃ καὶ νὰ σὰς πηγαίνει κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας· εἴθε νὰ πολλαπλασιάσῃ τοὺς θησαυρούς σας καὶ νὰ σὰς διαφυλάττῃ τόπον εἰς τὸν παράδεισον.

Εἶχεν ἀνεγερθῇ καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἠνωμένων, ἐφαίνετο ὅτι ἐπεκαλεῖτο τὸν Ὑψιστον μετὰ τόνου ἰδιαζούσης θερμότητος. Ἡ Ἑλένη τὴν ἔβλεπε νὰ πράττῃ ταῦτα καὶ ἐμειδία· ἡ φλύαρος ταπεινοφροσύνη τῆς ἐχρησίμευσεν ὡς νάρκωτικόν, καὶ τῆς ἐπέφερεν ὕπνον νήδυμον, ὅταν δὲ ἡ Ἑλένη ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀναχωρήσῃ, τῆς ὑπεσχέθη ἕνα σκουφὸν καὶ φόρεμα, τὰ ὅποια ἤθελον τῆς χρησιμεύσῃ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν.

Ὀλόκληρον τὴν ἐβδομάδα ἡ Ἑλένη ἐνησχολεῖτο περὶ τῆς θεῆς Φαιτῆς· ἡ δὲ ἐπίσκεψις, τὴν ὁποίαν ἔκαμνεν πρὸς αὐτὴν ἕκαστον ἀπόγευμα, ἀπετέλει μέρος τῶν συνηθειῶν τῆς· κυρίως ὁμως ἐτίμα διὰ μοναδικῆς προτιμήσεως τὸ πέραςμα τῶν ὑδάτων· ὁ δρομίσκος αὐτός, ἀπόκηρμος, τὴν ἔτερπε διὰ τὴν δροσερότητα καὶ σιωπὴν του, διὰ τὸ λιθόστρωτον αὐτοῦ, τὸ ὅποιον κατὰ τὰς βροχερὰς ἡμέρας ἔλουε καὶ χεῖμαρρος ρέων ἐκ τῶν ὑψωμάτων.

Ὅσάκις ἀφικνεῖτο ἐκεῖ, ἡσθάνετο ὑψηλὸν τι καὶ παράδοξον αἶσθημα, παρατηροῦσα νὰ καταδύεται ἀποτόμως ἡ κατωφέρεια τοῦ δρομίσκου, ὅστις συχνότερον ἦτο ἔρημος καὶ γνωστὸς μόνον εἰς κατοίκους τινὰς τῶν γειτονικῶν ὁδῶν· εἶτα εἰσῆρχετο δι' ἐνὸς θόλου ἀπὸ τὴν οἰκίαν, τὴν προσεγγίζουσαν τὴν ὁδὸν Ραϊνόδου, καὶ κατέβαινε μικροῖς βήμασι, τὰς ἐπὶ ὁροφάς μὲ τὰς πλατείας αὐτῶν βαθμίδας, τὸ μήκος τῶν ὁποίων κατελάμβανεν ἡ κοίτη χαλικώδους ρύακος κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ στενοῦ διαύλου.

Ἐὰς τείχῃ τῶν κήπων, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καθίσταντο ὀγκωδέστερα, κατεχόμενα ὑπὸ λευκοφαίου πόας· δένδρα μετὰ δροσερῶν φυλλωμάτων, ἐξέτεινον τοὺς κλάδους τῶν· εἰς κισσὸς ἔρριπτεν ἐκεῖ τὸν ἱματισμὸν τοῦ πυκνοῦ αὐτοῦ μανδύου, καὶ πάντα ταῦτα τὰ χλοάσματα, τὰ ὅποια δὲν ἀφινον ἐλευθέρως εἰμὴ γωνίας τινὰς τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ, ἀπεκαθίστων τὴν ἡμέραν χλοερὰν, γλυκυτάτην καὶ μυστηριώδη.

Κατὰ τὴν διάβασιν ἐσταμάτα, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἀναπνοὴν τῆς, παρατηροῦσα πάντοτε τὸν φανόν, ὅστις ἐκρέματο ἐκεῖ ἤκουε γέλωτας ὀπισθεν τῶν θυρῶν, τὰς ὁποίας δὲν ἔτυχέ ποτε νὰ ἴδῃ ἠνεωγμένας.

Ἐνίοτε γραῖα τις ἀνῆρχετο, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ δρυφράκτου, μελανοῦ καὶ στίλβοντος, ἐφηρμοσμένου ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τειχίσματος.

Κυρία τις ἐπερείδετο τοῦ ἀλεξιβροχίου αὐτῆς ὡς ἐπὶ ράβδου· πλῆθος ἀγυιοπαίδων κατήρχετο, μὲ ἰσχυρὸν κτύπον τῶν ποδῶν τῶν· ἀλλὰ συνηθέστερον διέμενε μόνῃ· καὶ ἡ κλίμαξ αὐτῇ, σύσκιος καὶ περιποιημένη, ἦτο τι ὥρατον, προσομοία πρὸς ἀτραπὸν ἐσκαλισμένην εἰς τὸ δάσος· ὅταν ἀφικνεῖτο πρὸς τὰ κάτω, ἀνῆγειρε τὰ ὄμματα, καὶ ἡ θέα τῆς κατωφέρειας ταύτης, τόσον ἀποτόμου, ἔνθα κατήρχετο ριψοκινδυνόουσα, τῆς ἐπροξένει μεγάλον τρόμον.

Παρὰ τῇ θεῇ Φαιτῇ εἰσῆρχετο εὐχαρὶς καὶ γαληνιαία. Ἡ τρώγλη ἐκείνη τῆς ἀθλιότητος καὶ ἀηδίας δὲν τὴν ἠνόχλει πλέον, ἐφέρετο ἐκεῖ ὡς ἐν τῷ οἴκῳ τῆς, ἀνοίγουσα τὸν στρογγύλον φεγγίτην, ὅπως ἀνανεωθῇ ὁ αἶθρ, καὶ μεταθέτουσα τὴν τράπεζαν, ὁσάκις τὴν παρηνώχλει.

Ἡ γυμνότης τοῦ ἀνωγέου τούτου, οἱ κεκονιαμένοι τοίχοι ἐξ ἀσβέστου καὶ τὰ χωλὰ ἐπιπλα, τὴν ἐπανεφέρον εἰς ἀπλοϊκὴν τινα ὑπάρξιν, τὴν ὁποίαν εἶχε ποτε ὄνειροπολήσει ἐν τῇ νεότητί της.

[Ἔπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.